

Laos fremhævede, at landet, hvis neutralitet var bekræftet i internationale aftaler, intet ansvar havde for konflikten i Indokina. Nordvietnam alene var ansvarlig for den fortsatte krigstilstand. Ved at indoktrinere og bevæbne Pathet Lao havde Nordvietnam gjort Pathet Lao til en gruppe oprørere. Det var Nordvietnam, som havde krævet, at Pathet Laos ministre skulle forlade deres regeringsposter af frygt for, at deres integration i et nationalt samfund ville berøve Nordvietnam muligheden for at udøve pres på den laotiske regering. De pladser i regeringen, som Pathet Lao havde forladt, var stadig tomme, og bevægelsesrepræsentanter kunne til enhver tid genindtage dem. Regeringen var rede til hvor som helst at mødes med repræsentanter for Pathet Lao for at indlede seriøse forhandlinger herom.

Den laotiske regering havde fordømt alle de parter, som tidligere på året havde benyttet laotisk territorium som slagmark. Hovedansvaret herfor lå imidlertid hos Nordvietnam, idet amerikanske og sydvietnamesiske tropper aldrig ville være gået ind i Laos, hvis ikke nordvietnamesiske styrker havde opholdt sig i Laos. I mere end to årtier havde Nordvietnam ført krig i Laos, og den sidste tids begivenheder tydede endog på, at der var sket en udvidelse af fjendtlighederne. Angrebet i foråret på den kongelige residensstad var et bevis på Nordvietnams sande hensigter overfor Laos.

Laos afsluttede med at fremsætte en appel til deltagere i Genève-aftalerne om at være sig deres ansvar for disses opfyldelse bevidst.

Cambodia fremhævede, at landet i mere end et år havde været offer for åben aggression fra Nordvietnams og Vietcongs side. Aggressorerne havde troet, at de hurtigt kunne knuse den svage cambodianske hær, men det cambodianske folk havde modstået presset og nu havde Cambodia overtaget det militære initiativ på en række fronter.

Aggressorerne havde ved deres systematiske ødelæggelse af landets plantager og infrastruktur rettet et alvorligt slag mod Cambodias økonomi, som det var vanskeligt at udbedre i en krigssituation.

Massakrerne på Cambodias befolkning steg fra dag til dag og var ved at antage karakter af folkedrab.

Cambodia omtalte den nordvietnamesiske besættelse af templerne i Angkor og appellerede til medlemskabet om at gøre sin indflydelse gældende overfor Nordvietnam, således at den nationale helligdom kunne gøres til et demilitariseret neutralt område under international kontrol og holdes udenfor krigshandlingerne.

Sovjetunionen fandt, at de amerikanske troppetilbagetrækninger var betydningsløse i betragtning af, at USA's støtte til krigen fortsattes på anden vis, og bombningen af Nordvietnam var blevet genoptaget.

Det måtte nu være klart for hele verden, at retfærdigheden fra begyndelsen havde været på de vietnamesiske, laotiske og cambodianske patrioters side. Der var ikke længere grund til diskussion om, hvem der bar ansvaret for krigens fortsættelse og for stilstanden i fredsforhandlingerne i Paris.

Det af Nordvietnam og Sydvietnams provisoriske revolutionsregering fremsatte 7-punkts forslag til en løsning var realistisk og konstruktivt og viste vejen til en hurtig og fredelig afslutning på konflikten.

USA omtalte ikke situationen i Sydøstasien.

Australien ville, så længe Nordvietnams aggressive politik fortsatte, yde Cambodia, Laos og Sydvietnam enhver mulig bistand til disse landes kamp for at overleve som selvstændige nationer. Fremskridt i den militære situation havde bevirket, at Australien kunne trække sine tropper tilbage fra Indokina før udløbet af indeværende år.

Australien mente, at FN burde blive en betydningsfuld kanal for økonomisk og social bistand til Indokina, når fjendtlighederne var ophørt.

En række lande fremsatte tilbud om at ville yde forskellige former for bistand til områdets genopbygning, når kampene var afsluttet.

Malaysia fandt, at en neutralisering af hele det sydøstasiatiske område indeholdt den eneste mulighed for fred og stabilitet i regionen.

Thailand beklagede, at medens andre lande trak deres tropper tilbage fra Indokina, var der ingen tegn på, at Nordvietnam ville trække sine tropper tilbage fra Cambodia, Laos og Sydvietnam.